

Sterrenhemel

Er waren zo'n honderd geïnteresseerden komen opdagen voor de presentatie van de tweede dichtbundel van Karel Heijmans, *Bruistablet in zee*. De prestigieuze locatie had ongetwijfeld bijgedragen aan het succes. Het clubhuis van de Liberty Yacht Association was normaal gesproken strikt voorbehouden aan de eigenaren van de luxezeilboten die aangemeerd lagen in de jachthaven tegenover het Museum aan de Stroom. Dat het clubhuis, met het prachtige mahoniehout en koper, nu voor een paar uur vrij te bezoeken was, had extra nieuwsgierigen gelokt.

Tijdens een jazzconcert in De Muze had Karel een oude schoolvriend ontmoet. Jos had hem onmiddellijk herkend, wat een klein wonder was. Karel was veel aangekomen en zijn lange krullende haren hadden plaats gemaakt voor een kale kop. Toen Jos enthousiast begon te vertellen over hun bandje dat Dylan-covers speelde, herkende Karel zijn stem. Oh, hoe miste Jos die oude, met rook omnevelde dagen. De geboorte van de digitale wereld had hij dan weer niet gemist. Hij had er twee huizen en een jacht aan overgehouden en een beetje een gat in zijn ziel, dat hij met jazz en kunst trachtte te vullen. En hoe was het met Karel? Hij was op het kronkelige artistieke pad gebleven. Kunstonderwijs, kortverhalen, essays, columns, gedichten. Hij had net een tweede bundel uit. Hij zocht nog een plek om die te presenteren. Zo werd het, in een golf van generositeit en nostalgie, het clubhuis aan de Schelde.

Na de presentatie nam Karel het lederen gastenboek mee. Hij voelde zich een beetje bluesy, zoals dat gaat na een clean feestje. Op tram 15 las hij de vriendelijke maar voor de hand liggende complimenten. Ze deden een beetje minder deugd dan hij had gehoopt. Maar ja, such is life.

Zijn ogen bleven haken aan een bericht dat in potlood was geschreven, in een helder, vrouwelijk handschrift. 'Afspraak overmorgen om 10 pm op het bankje voor de Stadsbader werf aan het Burchtse weel'. Geen naam. Geen telefoonnummer. Geen hint om de schrijver te identificeren. Wat was dit voor een raar, dwingend voorstel. Probeerde iemand hem voor de gek te houden, of erger? Hij kende de plek van afspraak wel. De werf van Stadsbader was onderdeel van de werken aan de nieuwe Antwerpse ring. Het was er guur in maart. Er stond een bankje inderdaad, hij ging er wel eens zitten in de winterzon, kijkend naar de plassen die hier 'weel' genoemd werden, een beschermd natuurgebied. Maar om tien uur 's avonds?

Uiteindelijk won de nieuwsgierigheid, de zachtheid van de potloodtoets en de helderheid van het handschrift het op de ongemakkelijke angst. Hij zat op 3 maart om 10.00 pm op het bankje en staarde in het diepdonkere water van het weel. In de verte zag je een paar lichtjes van het Forensisch Penitentiair Centrum waar psychopathische misdadigers hun dagen sleten. Nu lagen ze, verdoofd door de pillen, sommige van hen desondanks vastgebonden, in hun eenzame bed. Naast het splinternieuwe FPC stond het oude nonnenklooster waar asielzoekers op Godot zaten te wachten. Daar brandden meer lichten. Maar hier was het donker, koud, unheimlich.

Plots zat de vrouw naast hem. Ze was geluidloos uit het struikgewas gekomen. "Dag Karel, zei ze. Karel keek opzij, haar hoofd was verborgen in een zwarte cape. Hij was op zijn hoede, zweeg en wachtte. Hij zou haar wel aankunnen dacht hij, als ze iets vreemds in

gedachten had. 'Weet je', zei ze tenslotte met een aangenaam warme stem, 'toen je *Souvenir d'amour* voorlas, wou ik je ontmoeten.' Ze citeerde: 'de dingen die voorbij zijn, liggen niet achter de rug, maar voor je uit. Ze wijzen je de weg. Wat verdwijnt, komt toch steeds dichterbij'. Die verzen deden me beseffen dat oude on vervulde wensen me blijven achtervolgen.' Ze temporiseerde een beetje. 'Ooit hadden we een afspraak, Karel, op een bank in het stadspark, aan het brugje, om 10 uur 's avonds, in maart. We zouden zoenen, dat wist ik zeker. Ik had het mezelf beloofd. Maar je kwam niet opdagen. Mijn hart was niet gebroken, ik haalde mijn schouders op, floot een liedje en wandelde weg. Ik was jong en onaantastbaar. Maar toen je dat gedicht voorlas, begreep ik dat je beloftes in moet lossen voor je verdwijnt in het diepe ongewisse.' De vrouw keek naar Karel, draaide zachtjes zijn hoofd naar zich toe en zoende hem vriendelijk op de mond. Ze had grijsgroene ogen waar pretlichtjes in brandden.

Clara. Plots wist Karel het weer. Clara. Doorheen de lagen van de jaren herkende hij haar frisse spottende open gezicht. Haar lippen pasten naadloos op de zijne. Hij moest wel gek geweest zijn dat hij die afspraak niet was nagekomen, toen. Hij nam haar hoofd vast en kustte haar lang en aandachtig op de mond. Ze knipoogde. Hij streelde haar wang. Dan keken ze voor zich uit naar het water. Verzonken in hun eigen wereld.

'Ik heb een cadeautje voor je mee', zei ze tenslotte. 'Het is een gometje. Daarmee kun je de uitnodiging uit het gastenboek weghalen. Missie volbracht.' Karel glimlachte, stak het in zijn zak, stond op en wandelde weg, zonder zich om te keren. Hij zag dat er sterren aan de hemel stonden en floot een zacht refrein.

Paul de Bruyne – Antwerpen

Derde prijs